

*Krijg
je
wel*

ROMAN

Eén man, twee vrouwen, en een paar
heel grote leugens...

Jane Fallon

Jane Fallon

KRIJG JE WEL

De Fontein

STEPHANIE DEED HAAR OGEN DICHT en stak haar handen uit. Het niet te houden enthousiasme van haar zoontje werkte aanstekelijk en ze voelde zich weer helemaal kind. Ongelofelijk dat het al negen jaar geleden was. Vandaag was het negen jaar geleden dat ze rilde van de kou en huilde vanwege de regen en dat daardoor haar kapsel was verpest en dat James de hotelkamer binnen was gestormd waar zij zich aan het aankleden was. Hij had alle adviezen over dat het ongeluk bracht om de bruid te zien voor de huwelijksceremonie in de wind geslagen, omdat hij wist hoe gespannen ze was. Hij wist ook dat zij zich niet druk maakte om dat soort folklore omdat ze veel liever even bij hem wilde zijn.

‘Je moet wel een regenjas aan,’ zei hij, ‘en laarzen. O, en misschien wel een zuidwester op. Staat vast leuk,’ zodat Stephanie ondanks haar zenuwen toch moest lachen.

‘Ik bedoel, denk maar niet dat ik met je trouw als je er bij loopt als een verzopen kat – ik moet om mijn reputatie denken.’

Stephanies moeder, die haar had geholpen om zich in haar weinig traditionele japon van grijs satijn te persen en die de humor van James nooit echt kon volgen, had bestraffende geluiden gemaakt en geprobeerd hem de kamer uit te bonjournen, maar James plofte in een stoel en weigerde te vertrekken. Tegen de tijd dat ze naar het gemeentehuis moesten was Stephanie weer helemaal relaxed en beheerst, en wist ze zeker dat dit de gelukkigste dag van haar leven zou worden, precies zoals het hoorde.

Tegen het einde van de dag zat haar kapsel als nat touw tegen haar hoofd geplakt en James zei dat ze nog nooit zo mooi was geweest als nu. Dat deed hij met zo veel overtuiging dat ze hem nog geloofde ook.

Sindsdien had hij elk jaar een enorme toestand gemaakt van hun trouwdag en had hij haar op die dag verrast met grappige cadeautjes. Het eerste jaar kreeg ze een paar heftig versierde designer regenlaarzen, vanwege dat vreselijke weer toen. Maar ook, naar later bleek – en dat was iets wat haar nu nog veel dierbaarder was – omdat het een herinnering was aan het modderbad waarin ze hadden rondgebanjerd op het rockfestival in Glastonbury vlak voor ze erachter kwam dat ze zwanger was van Finn. Een nachtje in een Bed & Breakfast, compleet met het aanbod van zijn ouders om op Finn te passen, die toen twee was. Dat was ook het jaar waarin Stephanie bijna doordraaide van het moederschap. En verleden jaar kreeg ze een beschilderde gieter waarvan hij wist dat ze er al een poosje een oogje op had.

Aangespoord door zijn enthousiasme had zij ook verrassingen voor hem georganiseerd, iets wat bij haar in de familie helemaal niet gebruikelijk was. Bij hen thuis was kerst altijd het feest van ‘Wat wil jij? Een nieuwe keukenmachine? Mooi, dan koop ik die wel’. Met de jaren had ze boeken voor hem gekocht, en gadgets, en een keer, toen ze in een sentimentele bui was, een foto van hen drieën in een zilveren lijstje. De regel was dat de cadeautjes geheim moesten blijven tot de grote dag, wat Finn, vertrouweling van allebei zijn ouders, heel erg moeilijk vond.

Dit jaar had Stephanie een kurkentrekker voor James gekocht, in de vorm van een vis. Want Finn had haar bezworen dat zijn vader daar naar had staan staren in de etalage, ook al had zij zo haar twijfels. Hij had het pakje gretig opengescheurd, en leek ook zonder meer opgetogen over de inhoud, maar Stephanie wist best dat hij ook zo zou doen als hij niet blij was. Nu was het haar beurt en ze kon bijna niet wachten van de spanning.

‘Kom op,’ lachte ze. Ze hoorde Finn giechelen van opwinding.

‘Ogen dicht,’ zei James, en ze voelde een licht, vierkant doosje in haar uitgestrekte handen vallen. Ze had eigenlijk gedacht dat hij de nieuwe Jamie Oliver voor haar zou kopen – ze had Finn zelfs zwaar op lopen stoken. Dit voelde niet als de nieuwe Jamie Oliver. ‘Oké, doe maar open.’

Ze deed wat haar werd opgedragen. In haar hand lag een klein maar opvallend rood doosje. Dit kon helemaal niet. Ze mochten niet zoveel uitgeven: de cadeautjes waren maar voor de lol. Het ging echt vooral

om het idee. Oké, dacht ze, ik doe het open en dan is het gewoon een plastic ketting van de markt. Dat is natuurlijk de grap.

Finn sprong op en neer. 'Doe nou open!'

Ze hield haar gezicht in de plooi, zodat het leek alsof ze er in zou trappen – James had wel eens eerder zoiets geflikt: toen had hij een gigantische doos beeldig ingepakt, en toen ze het papier er af had, was er nog een doos, en toen nog een, en nog een, net zolang tot ze met een leeg lucifersdoosje zat. Zijn echte cadeautje viste hij toen achter de bank weg. Finn had nog nooit zoiets grappigs meegemaakt.

Ze deed het doosje open. Er lag iets in dat best door kon voor een zilveren armband met roze steentjes. Stephanie keek James vragend aan. Hij trok zijn wenkbrauwen op alsof hij wilde zeggen: 'Ja, wat had je dan verwacht?' Ze pakte de armband van het bedje van wit satijn. Dit was absoluut geen plastic. 'James?'

'Vind je hem niet mooi?' vroeg Finn.

'Ja natuurlijk, ik vind hem schitterend, maar dit is toch veel te gek. Sinds wanneer mag dit? Een fortuin uitgeven aan elkaar, bedoel ik. Dit is een heel dure armband.'

'Ik wilde gewoon iets moois aan je geven, iets fatsoenlijks voor de verandering. Om je te laten zien dat ik je waardeer. Ik bedoel, dat ik van je hou.'

'Gatver!' zei Finn, en hij trok een gezicht alsof hij moest overgeven.

'Ik vind hem heel mooi. Ik weet niet wat ik moet zeggen.' Ze keek hem aan, met haar hoofd een beetje schuin.

'Nou, "Bedankt, James, voor je onwaarschijnlijke vrijgevigheid" zou leuk zijn, om mee te beginnen,' zei hij, in een poging ernstig te kijken.

Ze glimlachte. 'Bedankt, James, voor je onwaarschijnlijke... wat was het ook alweer?'

'Vrij-ge-vig-heid.'

'Precies, ja, dat.'

'En dat je zo'n geweldige, knappe en intelligente man bent. Sommigen zouden zelfs "geniaal" zeggen.'

Stephanie lachte. 'Er is wel iets meer voor nodig dan een armbandje van Cartier voor ik dat soort teksten ga uitslaan.'

'Als je dit maar goed onthoudt voor volgend jaar,' zei James, ook lachend. 'Als je dan weer gaat shoppen.'

Stephanie deed de armband om haar pols. Hij was perfect, precies wat ze voor zichzelf zou hebben uitgekozen, behalve dan dat zij hem zelf veel te duur zou vinden, en dan maar iets had gekozen dat heel wat minder bijzonder was. Als hij wilde, kon James haar nog steeds versted doen staan. Ze sloeg haar armen om zijn nek en gaf hem een knuffel. 'Dankjewel.'

I

Vijf dagen later

HET ZAT HEM NIET EENS zozeer in de woorden dat ze zo ongerust was: het was de kus die er achteraan kwam. Dat, en het feit dat de boodschap was ondertekend met een letter, niet eens een naam. Alsof de schrijver er niet aan twijfelde dat hij zou weten van wie de boodschap kwam. Alsof hij elke dag dit soort sms'jes kreeg. Misschien was dat ook wel zo, dacht Stephanie verdrietig.

Stephanie was negen jaar met James getrouwd, en voor het grootste deel van de tijd waren ze topgelukkig, dacht zij tenminste, hoewel nu ineens niets meer zeker leek. Ze hadden een kind, de zevenjarige Finn, die slim was en grappig, en bovenop dat alles hadden ze een gezonde zwart-witte kat genaamd Sebastian, ook al zo slim en grappig, en een goudvis genaamd Goldie, en die, nou ja, die was gewoon een vis. Ze moesten nog tweeënveertigeneenhalfduizend pond afbetalen aan hun hypotheek, er stond elfduizend driehonderd pond op hun gezamenlijke spaarrekening, ze hadden tweeduizend tweehonderdachtendertig pond en tweeënzeventig pence schuld op hun creditcards, en ze zouden samen iets van vijfendertigduizend pond erven als al hun ouders kwamen te overlijden – hoewel dat niet zo snel zou gebeuren, want in beide families werden ze nogal oud.

In de jaren dat ze samen waren was James zijn blindedarm kwijtgeraakt, terwijl Stephanie een stel nierstenen kreeg, waar ze godzijdank ook weer van af was gekomen. James was een kilo of twaalf aangekomen, vooral rond zijn middel, terwijl Stephanies manmoedige pogingen in de sportschool hadden geleid tot slechts een paar extra kilootjes vergeleken met wat ze woog toen ze elkaar pas leerden kennen. Wel was ze uiteraard rijker bedeed qua striae, maar aangezien ze die bij Finn cadeau had gekregen, vond ze dat niet zo'n drama.

Allebei waren ze nog altijd behoorlijk aantrekkelijk, als je naging dat ze samen al zevenenzeventig waren.

IK MIS JE VERSCHRIKKELIJK. K XXX

Ze dacht terug aan de vorige avond. James was zoals altijd rond halfzeven thuisgekomen. Hij leek helemaal zichzelf, moe maar blij om weer thuis te zijn. Hij had gedaan wat hij altijd deed na het werk: andere kleren aan, halfuurtje met Finn in de tuin gespeeld, krantje gelezen, eten, tv-gekeken en toen naar bed. Het was geen opwindende avond, en de conversatie was niet prikkelend en intellectueel, maar het was wel... gewoon. Een avond zoals duizenden andere avonden samen.

James had haar en Finn onder het eten een verhaal verteld, wist ze nog. Een grappig verhaal over hoe hij een splinter uit de poot van een hazewindhond had gehaald, terwijl tegelijkertijd de python van datzelfde gezin zich een weg omhoog baande langs de binnenkant van zijn broekspijp. Hij had de hele scène nagespeeld, en zette een blafstem op om de verwonderde gedachten van de hond weer te geven. Finn lag dubbel. Hij had de neiging om zichzelf op te werpen als centrale figuur van het verhaal – de onderliggende boodschap was meestal ‘wat ben ik toch een held’ – hoe grappig en hilarisch hij ook vertelde. Maar zo was James nu eenmaal. Hij was een enigszins verwaande kwast geworden met de jaren, een tikje blij met zichzelf, maar dat had ze geweten aan zijn onzekerheid, en ze vond het juist altijd wel schattig. Hij was zo doorzichtig, dacht ze dan vertederd. Kennelijk zat ze er helemaal naast.

Meestal ging het zo: James zei iets zelfverheerlijkends, Stephanie ziekte hem daarmee, en dan lachte hij en gaf toe dat hij zijn rol een beetje dik had aangezet. Het was een soort rollenspel: ze wisten allebei precies wat er van hen werd verwacht, en wat hun grenzen waren. Ze hadden er lol in, althans, dat dacht zij altijd. Ze konden overal ruzie over maken, over de kleinste dingetjes en over de grootste dingen – politiek, godsdienst, wie mooier kon zingen, die ene uit Take That of die vent uit Kajagoogoo. Dat deden ze nu eenmaal altijd. Gisteravond was geen uitzondering. James beweerde dat ER een veel realistischer portret was van het leven op een Eerste Hulp in een Amerikaans ziekenhuis dan *Grey's Anatomy*.

‘Misschien,’ had Stephanie gezegd. ‘Ik zeg alleen dat jij dat helemaal niet kunt weten.’

James was op zijn halfserieuze, halfironische manier hoog van de toren gaan blazen. ‘Ik ben anders wel medicus.’

Stephanie had honend gesnoven. ‘James, je bent dierenarts. Jij weet helemaal niks van ziekenhuizen, behalve dan die achttien uur dat je in de wachtkamer in een zakje hebt zitten kotsen toen ik aan het bevallen was. Jij gaat nog niet eens naar de huisarts als je eens wat hebt.’

‘Wist jij,’ had James gezegd, haar laatste opmerking volledig negerend, ‘dat er landen zijn waarin het volkomen legaal is als je als dierenarts ook mensen behandelt, maar andersom niet?’

‘Ja, wat is je punt?’

‘Ik wil maar zeggen, dat wat ik doe en dat wat een arts doet heel dicht bij elkaar ligt.’

‘En waarom ben jij dan ineens ook al een expert op het gebied van de Eerste Hulp in ziekenhuizen in grote Amerikaanse steden?’

‘Nou, ik weet er meer van dan jij. Jij weet best dat ik mijn hoofd voor jou zou buigen als we het een keer niet eens zouden zijn over... weet ik veel... *What Not to Wear* of zo’n ander klerenprogramma.’ Hij lachte besmuikt, alsof hij wilde zeggen: ‘Uitgeluld.’

Stephanie had een kussen gepakt en was daarmee op zijn hoofd gaan timmeren. ‘Arrogante zak,’ zei ze lachend, en zijn gewichtige act was meteen afgelopen.

‘Ja, maar ik had je toch mooi even klem, hè?’ zei hij terwijl hij met haar mee lachte. ‘Ben je nou niet boos omdat je weet dat ik gelijk heb?’

Stephanie staarde naar die vier woordjes – of beter gezegd: vier woordjes en een letter – en de drie kussen. Het was niet haar bedoeling geweest om te kijken. Ze was niet zo’n vrouw die de sms’jes van haar man controleerde als hij in bad zat. Maar vandaag, toen ze zag dat hij zijn telefoon thuis had laten liggen en ze was gaan scrollen op zoek naar het nummer van de praktijk om Jackie, zijn assistente, daarover te bellen, zat ze ineens doelloos zijn inbox door te nemen. Op zoek naar, nou ja, naar niks, eerlijk gezegd, gewoon even kijken. Ze voelde al het bloed uit haar hoofd stromen terwijl ze op zoek was naar wie die ‘K’ nou toch kon zijn. Er stond alleen maar ‘K’, verder niks. Niet Karen of Kirsty of Kylie; daar had ze tenminste nog wat

aan gehad. Geen Kimberley, Katrina of Kirsten. Alleen maar ‘ik mis je verschrikkelijk. K xxx’, alsof er maar één iemand in de hele wereld was die een naam had met een K, en dat James precies wist wie dat was. Ze ging op zoek naar de lijst met telefoonnummers om te zien of degene die zich meldde als ‘K’ misschien een nummer had dat ze herkende. Net op dat moment hoorde ze de voordeur dichtslaan. Van de zenuwen liet Stephanie de telefoon vallen, en ze sprong ervan weg alsof ze gestoken was. Ze stak haar handen in het veel te hete afwas-sop en probeerde argeloos te kijken toen James de keuken binnen kwam.

‘Heb jij mijn mobieltje ergens gezien?’ vroeg hij zonder zelfs maar ‘hallo’ te zeggen.

‘Nee,’ antwoordde Stephanie, en meteen vroeg ze zich af waarom ze niet gewoon zei: ‘Ja, daar ligt ie.’ Omdat hij dan misschien zou hebben gezien dat zij in zijn lijst met telefoonnummers aan het bladeren was geweest; daarom.

Hij keek de keuken door, stormde weer naar buiten, en toen hoorde ze hem de trap op rennen. Ze griste de telefoon weg vanonder de stoel waar ze hem had neergegoid, drukte net zolang op de knopjes tot hij weer op het beginscherm stond en liep toen de hal in.

‘James, ik heb hem. Hij ligt hier,’ riep ze.

‘O, gelukkig.’ Hij gaf haar een zoen op haar wang terwijl hij hem van haar aanpakte. ‘Ik was al helemaal bij Primrose Hill,’ zei hij en hij rolde met zijn ogen en banjerde de deur weer uit.

‘Dag hoor,’ zei ze verdrietig tegen zijn rug. Ze deed de deur achter hem dicht, en zakte moedeloos op de trap neer.

Oké, dacht ze, dit moet ik even heel rationeel bekijken. Ik moet niet meteen mijn conclusies trekken. Maar het was de taal, de overmaat aan vertrouwdheid en drie kussen in plaats van het routinematige ene x’je dat iedereen altijd intikte. Zelfs iemand van kantoor die je iets officieels te melden had zette tegenwoordig een x’je achter zijn boodschap. En waarom zou hij een nummer in zijn telefoon hebben waar alleen een ‘K’ bij stond als kenmerk? Omdat hij niet wilde dat zij zou weten wie het was, dacht ze.

Ze kwam in de verleiding om op de computer van James te gaan kijken en zijn e-mail door te lopen om te zien of dat een aanwijzing of een hint opleverde wie die K kon zijn, maar ze vond dat ze niet ‘zo

iemand' moest worden. Het begon met het lezen van zijn mailtjes, en voor je het wist stond je bij een ketel kokend water zijn brieven open te stomen, of aan zijn hemden te snuffelen als hij thuiskwam, als een hond met liefdesverdriet. Ze moest James het voordeel van de twijfel gunnen. Want ook al was haar huwelijk niet perfect, en ook al zagen ze elkaar tegenwoordig niet zo vaak, als ze elkaar zagen dan was het altijd in gezinsverband zodat ze nooit meer *echt* samen waren: ze had nooit gedacht dat hij ooit vreemd zou gaan. In geen duizend jaar.

Ze kon zich gewoon niet voorstellen dat hij het in zich had, vreemdgaan, zelfs niet als hij zich kapot zou vervelen met haar en als hij hun huwelijk helemaal zat was – en er was niet eens reden om aan te nemen dat daarvan sprake was. Of dat hij hun kind zoiets aan zou doen. En als ze heel eerlijk was kon ze zich ook niet zo goed voorstellen dat een andere vrouw zich aan zijn voeten zou werpen, met zijn arrogante geouwehoer en de manier waarop hij altijd in zijn oren pulkte als hij tv zat te kijken. Maar misschien zag ze het allemaal wel helemaal verkeerd. Ze moest zorgen dat ze snel het huis uit kwam, want anders zou ze geen weerstand kunnen bieden aan de verleiding die zijn pc bood. Ze moest naar kantoor, en ze moest met Natasha praten. Natasha zou wel weten wat ze moest doen.

'Niks doen,' zei Natasha toen Stephanie het hele verhaal had verteld. 'Er is vast niets aan de hand, en dan neemt hij het je alleen maar kwalijk dat jij zijn sms'jes hebt zitten lezen. Waarom deed je dat dan ook?'

'Ik heb ook helemaal niet... ach, weet ik veel.'

'Misschien is het wel van een kerel. Kevin, of Kelvin of Keith?'

'Met drie kussen zeker.'

'Ja, dat heb je met die metroseksuelen van tegenwoordig,' hield Natasha vol. 'Die zijn heel vrij met hun gevoelens. Of een homoseksuele bewonderaar? Kieron? Kiefer?'

'Ik denk niet dat het een vent is, hoor.'

'Een tante dan?'

'Nee.'

'Iemand van zijn werk?'

'Drie kussen.'

'Ja, het ziet er niet best uit, dat moet ik toegeven. Maar neem nou niet halsoverkop actie, goed? Slaap er eerst een nachtje over.'

‘Oké,’ zei Stephanie met tegenzin. Ze volgde Natasha’s adviezen altijd trouw op.

‘Shit,’ zei ze vijf minuten later. ‘Nu snap ik het. Die armband die hij me gaf voor onze trouwdag – hij voelt zich schuldig! Daarom heeft hij zoveel geld uitgegeven. Het was helemaal geen blijk van liefde. Het was een excuus.’

STEPHANIE KON JAMES DE HELE dag niet uit haar hoofd zetten. Sinds ze drie jaar geleden naar Londen waren verhuisd leek het wel alsof ze elkaar nooit meer zagen. De deal was dat hij, als ze in de stad zouden wonen, zijn week mocht verdelen tussen zijn oude plattelandspraktijk vlakbij Lincoln en zijn nieuwe baan, waar hij de nagels van Bengaalse katten moest knippen en dieetadvies gaf aan honden met overgewicht in het exclusieve St John's Wood. Hij wilde zijn werk als veearts niet opgeven, zei hij. Daar was hij voor opgeleid. Om met echte beesten te werken, niet die verwende huisdieren van rijke stinkerds. Melkvee en lammeren die voor de slacht bedoeld waren, en niet Fluffy en Snuitje en Loes-de-Poes. Dus vertrok hij elke zondagochtend naar het platteland en elke woensdagavond kwam hij weer terug naar Londen, moe en geïrriteerd door al dat gereis. Hij had daar een heel ander leven, dacht ze hopeloos. Hoe kwam ze er eigenlijk bij dat het zo onwaarschijnlijk was dat daar ook een andere vrouw bij hoorde? Alles klopte: hij had de middelen, de gelegenheid en het motief. Het was de perfecte misdaad.

In het begin dacht ze er wel eens over om met hem mee te gaan, maar zodra Finn naar zijn schooltje ging leek het haar krankzinnig om die steeds maar heen en weer te slepen. Trouwens, het was ook best een opluchting dat ze zich een paar dagen per week niet druk hoefde te maken om hem. Toch was het onvermijdelijk dat hun hechte band zou verslappen als ze zoveel tijd bij elkaar vandaan waren. Dat hun werelden steeds minder zouden overlappen. Hij was toch al nooit echt geïnteresseerd in haar werk, en hij zag helemaal niet in dat het van levensbelang was dat de nieuwe actrice uit *Holby City* niet in dezelfde jurk naar een prijsuitreiking ging als een van de meiden van *Girls Aloud*.

Toen ze James pas leerde kennen was ze net weer bij haar ouders in Bath gaan wonen, om geld uit te sparen. Ze had per ongeluk de kat van de burens overreden met haar Citroën, en helemaal overstuur was ze met het beest naar de plaatselijke dierenarts gegaan, waar James op dat moment stage liep. De kat haalde het jammer genoeg niet, ook al had James zijn stinkende best gedaan, maar midden tussen al dat bloed, al die ingewanden en al die tranen had hij Stephanie mee uit gevraagd, en zij wilde wel. En zo werd de pech van Tiddle haar mazzel.

James leek net zo onder de indruk van haar ambities en vaardigheden als zij van de zijne. Het was liefde op het eerste gezicht. Of in elk geval lust en een soort klik, en dat was in feite alles waar je nuchter bekeken op mocht hopen. Maar op een gegeven moment – namelijk toen ze net wist dat ze zwanger was van Finn – had James haar ervan weten te overtuigen dat ze haar vergezochte ideaal om de nieuwe Vivienne Westwood te worden maar op moest geven, en dat ze iets moest gaan doen wat haar veel minder in beslag zou nemen, zodat ze meer tijd kon doorbrengen met de baby.

Eerst was hij ontzettend behulpzaam geweest – het was tenslotte zijn idee – en stimuleerde hij haar enorm om aan de slag te gaan als freelancecoupeuse. Hij vond het ook heel fijn dat zij lekker parttime – in de logeerkamer – aan de slag ging, zodat ze altijd thuis was. Maar toen ze drie jaar geleden besloot dat ze toch weer aan de slag wilde en liever een carrière had dan af en toe een klus, had ze hem omgepraat en hadden ze een huis gekocht in Londen, zodat zij in de buurt kon zijn van jonge vrouwen met te veel geld en te weinig gevoel voor stijl. Die jonge vrouwen wilden maar al te graag iemand inhuren om kleding voor hen uit te zoeken. Ze was er al vrij snel achter dat hij zich eigenlijk een beetje geneerde voor haar werk.

‘Stephanie helpt mensen in de kleren die zichzelf niet kunnen aankleden,’ zei hij altijd tegen hun vrienden. O, o, wat vond hij dat geestig van zichzelf. ‘Nee, joh, ze is geen huisvrouw, was het maar waar. Dat zou tenminste nog fatsoenlijk zijn.’

Nu ze daar weer aan dacht, smeed Stephanie een hele stapel jurken die door La Petite Salope waren gestuurd op de bank, net toen Natasha het kleine kamertje ernaast uit kwam lopen met een rode hemdjurk in haar hand. ‘Shannon Fearon, wat voor maat heeft die,

42?’ vroeg ze over een voormalige soapactrice die weer in de publieke belangstelling stond doordat ze een zangwedstrijd voor celebrity’s had gewonnen, en die Stephanie moest aankleden voor een *photo shoot* die middag,

‘Bedoel je in het echt of officieel?’

‘In het echt.’

‘In het echt heeft ze maat 42, ja.’

‘Oké, nou, dan kan dit misschien.’ Natasha begon het labeltje met de maat uit de jurk te tornen, rommelde vervolgens wat in een kleine trommel waar ze een labeltje uit viste met daarop ‘38’, dat ze in de jurk naaide. Het was goed om klanten het gevoel te geven dat ze slank waren; daar werden ze zelfverzekerd van. En als de journalist dan vroeg naar hun kledingmaat, konden ze antwoorden dat ze flink onder de gemiddelde Britse vrouwenmaat zaten, zonder zelf te weten dat ze maar wat uit hun nek kletsten.

‘Prima,’ zei Stephanie zonder op te kijken.

Natasha ging zitten en legde de stapel verkreukelde jurken aan de kant. ‘Zet het nou toch uit je hoofd,’ zei ze, ‘want je maakt een enorme olifant van wat misschien niet eens een mug is. Ga nou niet zitten piekeren over dingen voordat het echt nodig is. Dat is altijd mijn motto.’

‘Een van je vele,’ antwoordde Stephanie.

Natasha had voor Stephanie patronen geknipt toen die nog coupeuse was, en ze wilde maar al te graag haar assistente worden toen Stephanie vijf jaar later als styliste aan de slag ging. Zelf wilde ze geen verantwoordelijkheid, zei ze altijd. Wat Natasha betrof was je baan iets voor overdag. Daarna ging je naar huis en dan vergat je je werk verder. Natasha had een heerlijk huis met een man die haar adoorde en met drie keurig opgevoede, brandschone kindertjes. Zij hoefde zich nooit af te vragen of haar man gekke sms’jes kreeg of over wat Martin de andere helft van de week allemaal uitspookte. Haar gezicht vertoonde dan ook bijna geen rimpeltje, en ze leek minstens vijf jaar jonger dan de eenenveertig jaar die ze volgens haar geboorteakte was. In de loop van de tijd was ze veel meer een vriendin geworden dan een collega. ‘Spot jij maar. Je weet best dat ik altijd gelijk heb.’

‘Tuurlijk heb je dat,’ zei Stephanie hartelijk. ‘Maar ik word er gewoon zo kwaad om dat er een of andere muts is die hem probeert te

verleiden, die mijn man van me af wil pakken zonder na te denken over mij en mijn leven. En dat van mijn zoon.'

'Dat weet je helemaal niet.'

'Nee,' zei Stephanie. 'Dat weet ik helemaal niet.'

Maar de gedachte liet haar niet los. Wat kon het anders betekenen? Ik mis je verschrikkelijk. Kus. Kus. Kus. Ze kon zich helemaal niet concentreren op de *photo shoot*, en ze viel uit tegen Shannon toen die klaagde dat ze er dik uitzag in een bepaalde jurk. 'Dat zit namelijk zo: je bent gewoon dik,' had Stephanie willen uitschreeuwen, hoewel dat niet eerlijk zou zijn. Shannon was absoluut niet dik, maar ze was wel heel klein en ze was rampzalig uit proportie, zodat ze er hoe dan ook kort en dik uitzag. Uiteindelijk had Natasha voorgesteld dat Stephanie maar lekker vroeg naar huis moest gaan voordat er echt ellende van kwam.

Gelukkig was Finn al thuis. Hij was aan het voetballen in hun piepkleine achtertuin, samen met Cassie, hun oppas. Stephanie kon dus iets te snacken voor hem gaan maken.

Omdat Finn nog maar zeven was kon ze hem nog altijd inpalmen zodat hij lekker bij haar kwam zitten, ook al was ze tegenwoordig meestal boos op hem vanwege zijn nieuwe lievelingsspelletje: daarbij rolde hij kerstomaatjes over de keukentafel met de bedoeling dat ze in de etensbakjes van de kat terecht kwamen (één punt als ze in het water belandden en twee als ze in de Whiskas ploften). Nu was ze zo blij met de afleiding, dat ze hem gewoon zijn gang liet gaan. Vlak na zessen hoorde ze de deur opengaan, en weer dicht gesmeten worden.

'Hallo,' hoorde ze James roepen.

'Hoi,' riep ze benepen.

Hij liep meteen door naar boven, zonder eerst naar de keuken te komen om haar te begroeten. Niet dat dat haar verbaasde: hij liep meestal meteen door naar de slaapkamer om zijn werkkleding uit te trekken en dan ging hij zitten met de krant tot ze gingen eten. Hij vroeg haar bijna nooit naar wat zij die dag op haar werk had beleefd en als hij het wel deed, gaf ze meestal niet eerlijk antwoord. Hij zou toch maar met zijn ogen rollen en een of andere rotopmerking maken die hij zelf heel grappig vond. Als ze eerlijk was, zou ze moeten toegeven dat zij hem ook eigenlijk nooit vroeg naar de praktijk. Ze

was dol op dieren, maar ze was niet erg geïnteresseerd in verhalen over ingegroeide nagels of problemen met heupgewrichten. Maar Stephanie geloofde dat alle huwelijken door zo'n fase gingen als de kinderen nog klein waren. Er waren gewoon zoveel meer dingen om je zorgen over te maken, en je had wel wat anders aan je hoofd dan vragen als: 'Hoe was je dag?' Maar zij had altijd aangenomen dat ze, zodra Finn wat ouder was, gelukkig samen oud zouden worden, met alle tijd om het over zinloze dingen te hebben. Kennelijk was ze niet goed bij haar hoofd om zulke dingen te veronderstellen, dacht ze nu, en ze hamerde zo hard op een stuk kipfilet dat het bijna doorzichtig werd. Ze stopte toen ze Finn met een wit smoeltje naast haar elleboog zag verschijnen.

'Gaat het wel goed met je?' vroeg hij met zijn allerbeste grotemensenstem. Zij stelde *hem* die vraag wel een paar keer per dag.

Ze ging zitten en kuste hem boven op zijn bol. 'Het gaat prima met me, schatje.'

'Volgens mij gaat het helemaal niet goed,' zei hij koppig.

Zijn gezicht was vertrokken van bezorgdheid, en Stephanie voelde zich schuldig omdat hij zo'n last had van haar stemming. Ze pakte een tomaatje en rolde het over tafel, waarna het ding boven op Sebastians kopje viel, die zich doodschrok en toekeek hoe de tomaat midden in zijn kippenprakje viel.

Finn deed zijn best, maar hij kon een glimlach niet onderdrukken: 'Goed gedaan, mam,' zei hij.

Deze uitgave is gebaseerd op de tweede druk, mei 2012

Oorspronkelijke titel: *Got You Back*
Oorspronkelijke uitgever: Penguin Books, Londen
Copyright © 2008 by Jane Fallon
The moral right of the author has been asserted
Copyright © 2009, 2012 voor deze uitgave:
Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: De Weijer Design, Baarn
naar een ontwerp van Jess Hart/MJ
Omslagillustratie: © Getty Images
Auteursfoto omslag © Julian Hayr
Opmaak binnenwerk: Het vlakke land, Rotterdam
ISBN 978 90 261 6149 0
ISBN e-book 978 90 325 1442 6
ISBN luisterboek 978 90 261 6034 9
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.